

اِستال شِپاءِ گردنت

مُنیر مومن

ساچ در لبزانکی گل، مکران

ISTAAL SHAPADA GARDANT

Poet: Muncer Momen

1st Edition: May 2009 (Baloch Sangat Adabi Majlis)

2nd Edition: Saach Dar Labzanki Gal, Makkuran

Title art: Ahmed Ibne Sakina

Designed by: Nazeer Ahmed

(دُرستين هڪ ءُ مَرّ پِه شائِرءِ)

لڑ

- 7 وَهْدَ هَرُ رُو آجِ مَنِی
- 8 شپِ ماں چمّاں بورینتہ دُورِ اِنْتِ شَہرِ کَرارانی
- 9 سارتیں تھنائی بے پانگِ لوٹیت
- 10 رنگاں اگن بہ شودئے گُڑا چمّ مَتّ بنت
- 11 آرتہ گیابانے زُلبِ ساچانے
- 12 شے مُریدِ نامے
- 14 ہمودا بینگانی گُرنجِ بُنکھ
- 15 دَمکاں زیمِر کنیں
- 17 سَعوت
- 19 دُراہی
- 20 شِپانک
- 23 اَبَریشمیں سَعوتے
- 25 هَلَوَت
- 26 ایمان دم بَرنتِ ءِ دلِ آس کُوہن بیت
- 27 اے پیریں نَعوتِ کُریابیں کُنٹ ساہگ کنگِ لوٹیت
- 28 وَشِ رُئواجیں اے وَهْدِ اُوں سرِ گُوات کنت
- 29 تو مُدامی دیدگانی پیچِ ءِ تاباں بوتگئے
- 30 گوں تئی مہلبِ اَکسِ رھسراں بہ سپنگاریت

- 31 وھدے اُرسے تئی دیدگان راہ کنت
- 32 تئی چمّے سُرْمِگ مئے رازدار اِنْت
- 33 زندگی گُرنچے پہ بوجِگ بَستہ
- 34 شاگِء ساوڑ مَنّاتہ
- 36 جمبر سئوتے بادینِنت
- 37 ایوکی
- 39 مہناز
- 41 نود شنزگا بہ بنت
- 43 کلوه
- 44 اُرسِء رازے دردِء اوپارے کنیی
- 45 مَہکانِ نشتہ نئوتِء چمّاں وُدار کنت
- 46 منی ہمراہ منی او یار دریا
- 48 یَک چراگے ماں دورِیس مُجاں پَش کِپیت
- 49 کئے اِنْت
- 51 اُرس پرچا بچکندَنت
- 52 ما شپ چو تگردِء چیر کُتہ
- 53 بیا کہ ترا سئوتے کناں
- 54 بلّے کہ شانیت آزماں پَش کِپتگیں پیراں وتی
- 56 اَندرِء چراگے نیست دَنِّء ماہکانی اِنْت
- 57 اَرمانیئیں تالہ تئی زھیراں ماں اَمبازاں چَننت

- 58 بیا کپوت نندین ءُ ساچیں پہ وتا یک موسمے
- 59 منی وتن
- 61 آزگیں گیر ءُ مہلیں کسہ
- 63 بیا کہ شپاءِ در کائیں
- 64 بیا او سرگوات ہیر ءُ بنگانی
- 66 زمانگ ءُ گوں پہ سیلیت دلے بہ شوہازاں
- 67 روچ ءُ کلہے کثیت ءُ شپ ءُ ماہکان کنت
- 68 آس ءُ موسم پیڑاتہ دل تئی انت
- 69 سازگر
- 71 دمکان گوں پادینکے اڑیت
- 74 چراگے دانکہ سہب ءُ دارگی انت
- 76 نازیتہ سہب ءُ نئے کہ شپ ءُ زلپ گوپتگاں
- 77 دل ءُ آدینک ءُ پلگارگ شمشتہ
- 78 شہر ءُ تئی دمک توار انت مارا
- 79 آبیتکی
- 81 زند روکیں نازینکے دامن ءُ سگارانی
- 83 زہیر ءُ شام شہر ءُ سر نہ بوتہ
- 84 گوں ہئی ئیں سلاماں گوں دُزہباتاں مہلیں
- 85 زمانگ پہ مہر ءُ گماں مہروان انت
- 86 بہشت

- 88 مَسْتِ ثُرَانِگے
- 89 ہما زہیرِ مہلبیں گواچیء منا زیمرے پتا بدئے
- 90 اے درپء مہرگ مان پُرشنت
- 91 پربند
- 92 دل ہمراہ نہ گم بیلی

وہد ہر رو آچ منی دستاں
رچیت چو آرژنء
تو اگن مرگے بہ بوتینئے
منی مہمان اتئے

شپ ماں چماں بورینتہ دُور اِنْت شَہرِ کِرا رانی
مَہری گوں مَن آگاہ اَنْت بُتکنت پُلّ مَہارانی

تو کہ مئیمِ ہمراہئے شئیرِ ملنگاں چے لوٹے
مُندریکے بَوت نہ کنت پیروزہ گُپتارانی

کُوہنیں رنگ ء داباں بلوچ کَرْنِ پُتینکاں پَش کپتہ
چمّ ئے اَنگہ زیمی دجنت ء بکُش ئے پناہ اَنْت مارانی

تیر پہ مُرگاں ایر کُتنت ء زَہم پہ سَواداں بیگاہِ
ناگاہ گپتہ داواہاں راجے سئیل ء شکارانی

زندگ باں داں اوست بلیت ء دردِ سپر ہنکین مہ کنت
بیا کہ چراگاں مان کُتہ مَن ہون شپِ اِستارانی

سارتیں تھنائی ہے پانگ لوٹیت
تیوگیں شہر زربنگ لوٹیت

کُوھنیں بازارِے سر کپت منی
نوکتربس کِسّھے آرگ لوٹیت

دل چوں دانا انت تئی دیوانِے
مُہرگے بیت کماہگ لوٹیت

رنگِے دنیاہے کُتہ دیوانگ
مہروانی تئی چارگ لوٹیت

رنگاں اگن بہ شودئے گُڑا چمّ مٹّ بنت
 آسء بگُش کہ آپء تھا پُلّ سُرپتگ اَنت
 تهنائیء را گپّ تئی گیر اَنکگ اَنت
 استالان چمّ کپتنت منی شئیر بوتگ اَنت
 باندا اے شہر ساہ بدنت دل بدل بہ بنت
 بلکیں چراگ تاک جنت دُرچک روک بنت
 من اِشکتہ کہ نود شلنت آس ناچ کنت
 اے موسمء گناہ پہ من سر نہ بوتگ اَنت
 دوستاں مئیاری پر نہ مئے دُژمن ملامت اَنت
 اے کارء وت نہ زاننت ء آہوشء وت نہ اَنت
 اُزرانی نام ء ائیبانی جامگ کُنتت نوک
 دُنیاء دُرسیں کُوھنیں گناہ رنگ داتگ اَنت

آرتہ گُیا بانے زُلفِ ساچانے
نوں کھیرانے کلمپر پر بیت
بیا بچار جنگلِ نگاہانی
دل چو آچارے مُسپار بیت

شے مُریدِ نامِ

من تئی اوستِءِ تُنْگیں مُرْگے بیتگان
”زامریں دُرچکے نیست اَت کہ شَپْدِرَنگے گِراں“

کارواں کَنداں گُوست چہ تُمکِءِ سوچنِءِ
سوچنِءِ پئیما گارانِ ءِ شوہازگ نہ بان

گوں تو من سہرا نئے کہ تو اَنَدیم اَچ منا
تو گمِءِ روچئے من تئی کُٹْءِ برکتان

بُرْہَنگیں اَنگر دیدگِءِ وَرّودیں کِشار
پاد منی ایر اَنت اَزگیں زَہمانی زِہاں

گم تئی رنگے میتگِ ءِ دمکاں بھر بیت
من وتی چاڑْءِ دامنِءِ پولنگے نیاں

دز بہ گپت کئے نوں مُرتگیں اَرمٰناں زر؎
 پُرتگیں اَہدے لَدَّت ءُ آرتہ راجناں
 آشکی ہارے چاکریں دھر ئے مَلّتہ
 شے مرید آسے لُرد کتہ شئیر ءُ کِسّہاں
 بیا چراگانی کُوہنگیں ٹپے اَرس بیت
 وھد گیشّان اِنّت اُچ تئی کجگیں مہپراں

همودا بینگانی گرنچ بُتکہ
پہ تُنیگیں دلاں کانی ہما انت

زمانہ سبزیں نیمنے چنان انت
منی دُرچکانی ایماں ساہگء انت

دَمکاں زیر کنیں

یک آدینکے ۽ پُشتگیں تُکریں
 من ۽ تو، دُرچک ۽ ماہ،
 دمک ۽ در،
 نیلیں دریا ۽ شپ مہلیں۔

جُلگھیں زر کہ وھدے منی
 دیدگانی تھا نَز کثیت،
 ترمپے ارس ۽ وڑا
 من بہ گریوان پہ کئے؟

مہلیں شپ کہ وھدے تئی
 مُودبندیں کُٹور ۽ تھا
 سوچنے ۽ وڑا گار بیت،
 تو پہ کئے سر گرئے؟

بیا اے بندیں دریگ ءِ درانی سرا
دیدگانی کلوھے کشیں،
روچ ءِ نام ءِ نبشتہ کنیں۔

بیا اے ماہ ءِ چویک
تنگہ ءِ چلھے
بالی مرگے ءِ پاد ءِ دئیں
دُرچکاں ہارانی ارمان ءِ ہمراہ کنیں۔

بیا اے دل پُشتگیں
دَمکاں زیمر کنیں
دیدگان ءِ سپر، زرد ءِ منزل، ءِ تو
آپدانے بہ بو
بیا منا
کاروانے ءِ پُشت ءِ پش کپتگیں
سُرمگیں دنزے ءِ
درپ ءِ جاگہ بدے
وت چراگے بہ بو

سُوت

آپؑ شیشِگ لِکا، تو کُجا ما کُجا
چمّاں پدّر نہ بے ایر رچے باتنؑ

راستیؑ گیچنؑ اوست گیچگ نہ بیت
تو نئیائے گوں من وھد پیچگ نہ بیت
دُنیا واب انت تئی دوریؑ ساھگؑ
آپؑ شیشِگ لِکا، تو کُجا ما کُجا

گم چو گواتؑ تئی رازدارے نہ انت
آس ہمراہ نہ بیت برپ یارے نہ انت
رنگ چمّانی مئے رتکگ انت رھسّرؑ
آپؑ شیشِگ لِکا، تو کُجا ما کُجا

کئے بہ نزاریت مئے سجدگاں، کپتگ انت
یشکؑ ھلکؑ سداں آزمان کپتگ انت
مھلب ء مسکین کبر انت زمینؑ دلؑ
آپؑ شیشِگ لِکا، تو کُجا ما کُجا

دُرچکے آن آپے آن اوست ءُ ارمانے آن
 من تئی آھدءِ گدانءِ یک مہمانے آن
 گوں وتا زور ءُ بر گوں وتا زور ءُ بیا
 آپءُ شیشگِ لکا، تو کُجا ما کُجا

آسیں زھیر ءُ ودارانی بر مہرگے
 ایوکان کہ منی ہمسپر مہرگے
 مہپراں گوں بہ رند دیدگان گوں کما
 آپءُ شیشگِ لکا، تو کُجا ما کُجا

زردءِ سُمبنت ءُ چمانی دیما بُرنت
 اے چراگِ مئے شپءِ پُرتگیں تُکر انت
 چو سمینءِ بہ کش تو چو روچءِ در آ
 آپءُ شیشگِ لکا، تو کُجا ما کُجا

ذراہی

پُرتگیں بچکندے
نیم سوئیں اُمبازے تھا
ہلکے،
من اودا نشتگاں
نیم بیل آگھی
کٹیلے وپا
بس یک چٹانکے زندگی

شپانک

دنیگہ سَرشپ اَت کئیپاں نہ گیتگ اَت مارا
ودارءِ ماہءِ گُشے موسے ما گوازینتہ

تھاریں کشکاں کہ ارواہاں سر جنگ زُرتہ
تہ بندیں دیدگوں زُرتنت ءُ یار سر گیتنت

”بریں داں سُهَب بہ بیت کشک مارا ماں پوشنت“
”بریں داں روچ درئیت اِنَت سَواس بند سِدنت“
”بریں تو اندرءِ آسءِ را آپ وارینتہ؟“

ہمے دمانءِ منی تُنءِ شہر راہے بوت
ہمے دمانءِ وتا دستءِ گیت ءُ پاد کتہ
ما کئیپءِ تاس یلہ داتنت، سر جنگ زُرتہ

رئوان اِتیں کہ در اَتک ماہ کنداں کندانءِ
رئوان اِتیں کہ اناگاہ چماں ہَلَوَت کُت

گدانے پدّر اِنَت چو کدھے شَکُون بہ بیت
گدان ایوک اِنَت انچو کہ شہرے تھنا بیت
گدانءِ اندرءِ یک پیر ءُ آجزیں مردے

تھاریءَ را وتی گِلّھاں گوں پیچانِ اِنْت
 ”مریداں من تو منا زائے من شپانکے آں
 منی نلّے اے گیابانِ دُرچک رو دینتنت
 منی اے دستِ دلّے کوھسارِ کشک تِچنت

منی رمگ منی ھونِ تھا بھار چریت
 اے دشتِ گوات مہ بوسیت منا کرار نہ گیپت
 من پاد بیایاں اے جنگل توامیں ایوک بیت“

شپانک جئوژگ اِنْت انچو گُشتے بلورِ تھا
 کرار کرارے کسے مہرگانِ ایر بکنت
 ”مرید اے مردماں گندئے کہ تتی گُورا کاینت
 گوں جیڑگانی وتی تاب ءُ رسیں اوتاگان
 تتی بے توارِی بالادِ درد پیڑائنت
 مرید! گُشتہ ترا آس سِیالے بوت نہ کنت
 مرید! گُشتہ ترا گُواتِ رنگ ءُ چھر نہ بیت

بچار اے شئیرِ کپودر گوں بانزلاں نَکشیں
 چو پُریشتگانی وڑا کوھے سرا کاینت

منی ملوریءِ تندان زمیں دَر اَتک نہ کنت
 من پیر ءُ آجڑاں جانِ توان راہ بہ گیپت

من کپتہ کاراں منا بلے چم منی دُرُوہنت
اے کاہچر کہ منی بُرمشء اوں پجہ کارنت
دَرامَدانء وتی ہالاں چون گُشت کنت

مرید اے ماہ چو اُرسے کپیت دریاء
بگند اے روچ رٹواں کوہےء دُچار کپیت
بچار اے سِنگ دان بَکَمَل بہ بنت راہ کُتیت

مُربد! اے چمگے بُتکہ کہ بُتکگ اُنت تِراؤل
بِمار اے تُنء نسیبء کہ سُہبء سارتیں لکا
گوں لہمیں شینکےء کَریاسء بُن گِرگ لوٹیت

نہ راہ نہ آپ نہ منزل نہ شہر ء گیابانے
زہیراں کبر کناں مرچی پاد کایاں من
منی زمین وتی درداں بدل کنگ لوٹیت"

آبریشمین سئوے

بگُش کہ آس
تئی ساہگانی باهوٹِ انت۔
بلاں،
کہ دُرچکاں من گنداں
تہ گوہر کنت منا۔

منی زہیرءِ تلاوگ
کہ روچ اودا برکت بیت
گمے، ودارے
دلءِ شونز بندگا نئیلیت

تئی دیدگانی زِرءِ
تُرْمپ تُرْمپ رُژنا بات
کہ کاپنت مُرگ وتی نکشیں بانڑلاں شودنت

من زانان زندگیاں
هر آس تئی باهوٹِ انت

اے دُرچک سٹکگیاں
سبزنت منی چمّانی تھا

بلے اے وهد داں
تنداں چہ در بہ گیشیت وتی
پہ تو گوپاں من دگہ آبِیشمیاں سئوتے

هَلَوَات

وهد کپوتے وتی هئیکانی سرا
شپ کدوھے،
توار چُنکی اَنت
روچ در مئیت،
تا چیرِکے روچِء
بانزل اِش بیاینت
گُڑا بال کننت

ایمان دم برنت ء دلِ آس کُھن بیت
مردم تا چُنت روچء وتی چماں رهن بیت

اے پیریں نثوبتِ کریابیں کُنٹ ساہگ کنگ لوٹیت
 زمین تَنکِ انت وتی پیشانیءِ دُرچکے کِشگ لوٹیت

شپانی ماہکانِ مَلَمِلیں گم پیچ گرگ لوٹیت
 وتی چَمانی دیما پہ وت تھنا سمبھگ لوٹیت

پدا دل زندگیءِ تھلیں درمانان کُتہ نادراہ
 پدا تتی بینگیں ہوشام مارا پیچ گرگ لوٹیت

چہ ارساں چَم سرریچ انت ءِ دل سَرَکٹیل چہ یاتاں
 اے راہاں رِتکگیں بیگاہ نوں تاساں کنگ لوٹیت

نہ سِرَنَت اوست دُرچکانی نہ مُرگانی گلگ شہمنت
 گنوکیں بُرمشے بس اے میتگِ دمکان تچگ لوٹیت

برے نیمون چراگے کنت برے انگارے شوہازیت
 منیر اوپارِے بے رنگیں دیارِ انت بُن گرگ لوٹیت

وَشَرُّوْاجِیْی اے وھدے اوں سر گُوات کنت
 اُنچیں جاھے ترا مردمے یات کنت
 پُلّ جیڑنت وتی آسرے گیمرنت
 پہ تو سُهْبے بدن آسے مان دات کنت
 وھدے رپتارے بادیننت لُدگ تئی
 بالی مُرگے پہ تو سھتے اوشتات کنت
 مہلبیں دُروتے گُواتِ سرا ایر بکن
 موسمءِ را چڑکایے رد دات کنت
 روچے زیبائی پیچ کنت وتی دیدگاں
 دُرچکاں بندیگیں یک یکے آرات کنت
 من ھمودا منیر شعیرے سرجم کناں
 زندگی کسھے نوکیں بندات کنت

تو مُدامی دیدگانی پیچ ۽ تاباں بوتگئے
یا سگاراں دُرپش بستہ یا کتاباں بوتگئے

شاہد اِنْت گیرۂ منی ہر زئیمیں گوناپۂ بدن
تو چو گاریں سوچنۂ وابۂ تناباں بوتگئے

چو کہ تاسۂ لُڈیت دریا تُنۂ چٹولانی سرا
او منی بے ہاجتیں دل تاں تِباباں بوتگئے

چو دودیمی آسۂ اھدے سبزتہ نیامۂ مئے
باز تاباں بوتان من تو باز تاباں بوتگئے

گوں تئی مہلبِ اکسِ رھسراں بہ سینگاریت
 آچ مئے واہگِ باگِ کسے کُنتگے بیاریت
 ہستِ رنگ جوہانِ سندیت درسیں اوتاگان
 آ کہ مئے ہیالانی دامنِ اوں مان داریت
 گُوات وھدے درماں کنت دیدگان چراگانی
 دوستیں دُروشمے مردم اندرِ وتی چاریت
 نوں پہ شیرکنیں تُرکُل دل نہ بیت سہڑینگ
 کد تئی آسِ امبازیں گم منا بہ پلگاریت
 شپِ کراہیں وھدے دیدگان سِلّاہ بوتکنت
 دلچراگِ تھنائی رُستگیاں مُجّ چاریت
 آھدے کِشتگیاں آسِ نوش کنت میراسِ
 اے منی دلِ تْنِ اِنْت جمبراں نہ ڈواریت
 ما منیر پُلّانی ھلوتاں نہ بیں سرپد
 مانِشانی بے وانکی تاں زبانِ اُقاریت

وہدے اُرسے تتی دیدگاں رہ کنت
دریا تُئیگیں سُہے بیگہ کنت

واب اُنت نازُرکیں دَرپ اوستانی
شیشگاں ماہکان جاگہ کنت

چینچو بے ہاجت اُنت تتی زیبائی
ایوکی شانتُلے اوں ہمرہ کنت

پہ گِدانء مئے کائے تہنا بئے
گلزمین نیم راہء بیرہ کنت

تئی چمءِ سُرْمِگِ مئے رازدارِ انت
نہ روچ بُرھنگ نہ شپ تھارِ انت

اے دیگرءِ زاپرائیں دُروشم
تئی زیبکیں بچکندگءِ گُبارِ انت

گوں آسءِ مُرواردانِ کمائیت
آ کٹوش ءُ نودانی دزگُھارِ انت

وتا چہ شہرءِ گماں بہ گیشیں
اے تاس تهنائیء چکارِ انت

زمانگءِ دل منیرِ زائے
چو کبرے پُڑشتہ مُجاں ہوارِ انت

زندگی گُرُنچے پہ بوجگ بَستہ
 دامنِءِ دانگے آرگ بَستہ
 ہون کوهانی سرا بالا اِنْت
 آسِءِ دمکانی تھا تگ بَستہ
 ”ق“

بَستگیاں ما گور زمینِءِ مہراں
 آزمانِءِ کٹیا پدگ بَستہ
 جاہے پوشاک گُورا داتہ دل
 جاگہے لاپِءِ ما کُتگ بَستہ

زندگی اے توئے پہ تو کرے
 نِشتہ زیبائیِءِ ماسگ بَستہ
 تَنْءِ دریا نہ بیت دَرپِءِ جاگاہ
 اوستاں ہر رنگِءِ تَلَاوگ بَستہ
 ما چو دُرچکےءِ آبیتکِءِ تَہنا
 تئی گماں مئے دلِءِ بینگ بَستہ
 دردے مُشتِءِ اِنْت سگارِءِ پئیما
 نَکشیاں دزمالِءِ زہرگ بَستہ

شاگۂ ساوڑ مٹاتہ

(نمیرانیں نواب اکبرۂ نامۂ)

ہرکس ساٹیت آزیں
 ہرکس دوستان تیماریت
 ہرکس لچۂ پلگاریت
 ہرکس سادۂ پھریزیت
 کینگ دوست ۂ آزیں انت
 کینگ لچ ۂ ساد ۂ نپس
 آسۂ کینگ رودینتہ
 بچ ۂ جنکاں ونڈ کتہ

ساوڑ کئیپے نوشان انت
 شرتگ بارۂ بوجان انت
 چم چراگے شوہازنت
 اندر آسے امبازیت
 آس بلان انت دریاء
 شاگ رٹوان انت دریاء
 آتراپۂ موتکیں بے وانکی
 ارواہۂ دردان بیہال انت
 گوات ملوریں جیڑان انت

ھَمَل چٹولے درباۓ
 ایرموش نہ بیت ء و اتریت
 ھَمَل تھنا پَشت کپیت
 شاگء ساوڑ مٹاتہ
 دردء نعوت نوک کتہ
 کستء بانزل رودینتہ
 آسء کوهاں سر کشتہ
 بیر بہاری تیجار اَنت
 کوہ کلات اَنت لَجانی
 کوہ ہسار اَنت دودانی
 کوہ مئے پیشی میراس اَنت
 اکبر تھنا سر گپتہ
 اکبر ھاکء ارمان اَنت
 اکبر آسء برورد اَنت
 آس کہ چماں دُروشم دنت
 آس پَتائیت مارِشتان
 گیاباں سٹوتے اَلہانیت
 اکبر تھنا سر گپتہ
 اکبر تھنا زندگ بیت

جمبر سئوتے بادینت

ترا را آس رودیں تالہے گون
تو پرچا چو زمستانی بیائے

وتا سہرا نکنت زیبائیء دل
کہ دنیا نکشیں کُشکےء تھا انت
منارا تُرسے نشتہ سازگا انت
منی ہمراہ زرء دمکاں نرانت

کسے نیست انت
منی مہرء بہ پھریزیت اچ من
گناہء مرگ پر ء مرگان بانزل

زمانگ مہلبیں موتکے زران انت
اے دریا دُرچکےء چماں نہ رتکہ
اگن تھنا ادا کٹوشے بہ مَلّیت
پدا ہم زندگیء درد ترانیت
بلے جمبر چہ کوہء سر بہ کشنت
گڑا زیبائیء سئوتے دپء بیت

ایوکی

منارا کس موہ نہ دنت چہ تاباں پَر رچاں وتی
 ماں کوہیں ایوکیءِ سینگءِ درے بُجیت
 ءُ گُوات مہپراں گوں ہمسپرِ رثوان کنت
 مُلوریں زہگے کہ کلوہ کنت کپودرے
 منی نِزوریاں چو دوریں دوستے مہروان کنت
 ءُ مان گیشاں گوں وتا،
 چو گُوات ءُ آسءِ سبادیءِ

اے گم کہ ہمبلِ انت منی،
 چو دژمنیں دلءِ منا شِگانِ جنت
 تہ گرنچ پَر رچان بنت ءُ گیر کئیتِ مردمے
 کہ تُنءِ دیما دستِ ئے بستگِ انت
 ءُ کُمبےءِ تہا شُتہ
 زمانگءِ ودار کُت داں وهدےءِ داں موسمے
 مُرگاں چُنت آپسر بدل کُتہ
 ءُ چمگاں زمینءِ سد سپرِ جتہ

بلے من انگہ اشکنان،
 بس ایوکیءِ زیمر انت کہ شنگ بیت
 ءِ ریسیت واہگاں دلءِ
 توامیں رنگاں دیدگءِ
 زبانِ وَش تواریں مہرگاں
 ماں گُنگیں تارےءِ کمائیت ایر کنت
 من ایوکان ءِ چاریں نیمگاں
 بس وھدءِ تند بَسنگ اُنت

مہناز

تو آنچیں دُرچکے ئے
 کہ نود روتگاں گور تئی دُچار بنت
 ہتم زبھریں موسماں
 تئی تاکاں ماہکان چنڈتہ
 تئی شیرگاں چہ آس جوڑ کت زمانگء
 کہ آس رنگ دنت سیادیاں
 کہ آس جٹوزگاں زبان دنت

پہ تو من بُرزیں کوہے سر کپاں
 بلے تئی تُن کوہاں آپ کنت
 پہ تو سپر من دیدگاں کتہ
 ء راہ سنگت اُنت منی
 بلے تئی ساہگء چہ مُلک جوڑ بنت
 تئی شہارء آھوانی روچ دم برنت

تئی شاہاں ایمنیءِ مُرگ دُرنگ بنت
 کُجائے تو کہ ہر سبّا
 کسے منا گوں آسمیاں داگ دنت
 شپاں پُلّیت چراگ دنت
 من موسمانی سَرَمہار تاب داتگ اُنت
 من گُوستگیں زمانگانی
 ہر دَمان گیچنءِ کتہ
 بلے تو یِکّیں مَہنوئے
 کہ نندئے راہ ءُ رہسرے
 ءُ چارئے مُلکی مردمے
 زہیری اَنگراں کلّوہ کئے
 ءُ سَندئے کالکے مہپری
 من نِشتگان ءُ سر گراں
 من سر گراں ءُ نِشتگان
 تئی ہیال ”رَخشی کُرگے“ نہ اِنت
 چہ پئیِم بند ءُ بوج بیت

نود شنزگا بہ بنت

من انچیں وھدے در کیاں
 کہ نود شنزگا بہ بنت ترا
 تو انچیں روچے سر بگر
 منارا کشک پیچگا بہ بنت
 بلوکیں شہر دیگرے تئی دیدگاں ہوار بیت
 تو بے توار سر بگر

اے آزمانہ آژناگیں ماہ راہۂ گار بیت
 شہازۂ تاب پر رچنت
 اے موسمۂ گون دوچی ئیں گداں
 پکیڑے بدئے
 اے درتہ پُچیں واہگاں اے وایاں چورھیں
 ماں کا پرے ماں بہ جن
 وتی تو رنگۂ مہروانیۂ اوں
 نیزگارے امانتۂ بدئے
 ساہگۂ رزا بدئے

کہ پہ وِتا اوں مردِ مے شہاز کنت
 مِنا مہ جیڑ سہتے
 کہ زہیریں تاسےءِ تہا مں ایر رچان باں
 یا کُوہنیں کُمبےءِ بُنءِ اوں پَش کیاں
 داں انچیں موسمے کہ
 نود شَنرگا بہ بنت ترا

کلوه

رَنجِ تہ کوہِ کِر زہیرِیں آ زماں
 مُرگ گوں ہر دو بانزُلان
 گُواتو کنت
 اَرواہِ روکیں نثوبتِ
 کوہساراں اَندرِ
 آسِ اَمانتِ دَر کتہ
 اُ چنالان ساہِگون ایر بُرتگ اَنت
 اَرزُنیں وابے منی دستِ دلِ
 بُرزبالیں شانتلان آواز دنت
 گلزمینِ اے کلوه
 من کئی کُٹّہ کِشاں

اَرسِءَ رازِے دردِے اویارِے کنیں
 بیا چہ اِشکِءَ کَسَتِریں کارِے کنیں
 واہگِءَ تئی آزمائے بَکشتہ
 کلکشانِءَ تئی گُورِے ہارِے کنیں
 مرچاں اِمرُوزِ وِش نہ اِنت بے دُژمنِءَ
 مِہروانیں زلپِءَ سِیہمارِے کنیں
 گُریشگِءَ نَنگِ بَس پُلَنگاں گیرِے کنت
 زردِءَ کوہِے تُرسِءَ بیہارِے کنیں
 پاد کائیں چہ گمِءَ کبرِے سرا
 زندگیں تہ اَہدِے اِکرارِے کنیں
 چو مہ بیت کہ شپِے دلاں جاگہ بکنت
 ہور بیں مُرگاں گوں پٹیکارِے کنیں
 زندمانِیِے کُشارجاہ مہتل اِنت
 نوکیں ٹہلِے دابِے سینگارِے کنیں
 سُتکگیں اے گُلزمین سَبزیت منیر
 اَندرِے آسِے گرِے دارِے کنیں

مہکانِ نشتہ نثوبتِ چماں ودار کنت
آ رُژنِ پَہمیانِ در آئِگِ مئیار کنت

پُرمہریں واہگِ دلِ سرداریءِ بگند
ماہءِ را دستِ گپتِگِ ئے پُلانِ توار کنت

گُواتِ گونِ تئی زہیرِ سُبکّیں کرامتاں
زوریتِ منا اوں بیگہءِ شینکاں ہوار کنت

ما پہ تئی جیگِ مہلیں دستِ شہارتہ
کوہے رُجیتِ پہ ما کہ شہکُورے ہار کنت

منی ہمراہ منی او یار دریا
دلءِ تْنِءِ کسائے بیار دریا

گوں تئی چٹولاں منی ارمانِ مَلنت
گئیابیں دل منی گُزار دریا

گمءِ بارءِ کُجام جاہءِ بہ بوجاں
زمینِ دِلتنگ بیتِ آزار دریا

منی دمکاں پہ تُّیگِ ءِ تھاریں
اگنِ کائے تو ماہے بیار دریا

منی پادانی تْراوَلِ رَدِ کپانِ اَنْت
کدی آپ بیتِ تئی کوهسار دریا

وتی شوہازِ پولنگاں بہ شوداں
کہ دامنِ کندھے تئی شار دریا

منی ہالیگیں چنکانی تھا بیا
دمء بالا بکن ساسار دریا

دلء سنجے بُجانِ انتِ وِسْوَسانی
کہ ہیرنگِ انتِ تئی بازار دریا

منا بس انتِ دوئیں آرمائی ئیں چم
کہ ترمپے ارس پہ من چار دریا

وپاداری چراگے جاندرِ انتِ
ء اندیم انتِ گمءِ بستار دریا

من وڈیناں منیر کٹیپءِ زہیراں
تو ہوشامءِ وتی پلگار دریا

یک چراگے ماں دوریں مُجاں پَش کِپیت
دل منی سَر گِراں سَر گِراں پَش کِپیت

بارت ہر شپ تئی زیبائی شہرے دگہ
درد ءُ دورانی اے کارواں پَش کِپیت

دُرسیں راہاں شَموشیت زمانگ وتی
ماہ استالےء دیدگاں پَش کِپیت

مَتّ بنت کٹور ءُ شپانی ہنکیں بلے
بَس مئے تھنائی ماں کدّھاں پَش کِپیت

کئے اِنْت

اے ماہِ گندئے جمبرانی دستِ یلِ بکنت
چراگاں شپِ پناہ مہ دنت
روچ، روچِ دیستگیں
یک وابے وڑا بہ بیت بے اَماں

اَرس اگں چہ دیدگِ جتا بہ بیت
تہ گُریٹ کنت
وابے شپِ گسر بہ بیت
اوں پُلے تہا سَرِیبت

بلے منان،
گوں آپ ءُ توشگاں
ھیالِ سَد دُریں گوں
پہ رَنگ مٹوجیں نیادِ مَنّت

گُبارِے کَشِے
یک میتگِے سَتکِگیں دعاہاں
بے تواریانی جُمپے سازتہ

شَپادیں چندے شادہ اُنْت
 ءُ زِرْگشادیں درد ءُ گم
 چو ماہءِ جمبرانی دستءِ یلِ کناں
 کجا رثواں؟
 چو اُرسے ءُ چہ دیدگءِ جتا بہ باں
 اوں گار باں

من گُشتگ اَت ترا،
 تو آسے ئے منی دلءِ بہ بل
 تو آہے ئے تہ تَنگ ہُشکیں کدہءِ
 تو پُلے ئے
 چہ زمانگءِ دریگے ءِ دپءِ ترا چناں
 تو راہے ئے
 ترا من پاگءِ پیچے ءِ تھا کناں

بلے نزانان کہ کئے اِنْت
 منارا ماہے کنت
 ءُ شانتلانی وابجاہاں دیم دنت
 ءُ وت پدا گسر کپیت
 اُچ وتا ءُ اُچ منا
 پہ دورپاندیں مُدّتے

اَرس پرچا بچکندنت

بے امانیں بازارے چو ملنگے ءِ نشتہ
 لوگ بے دریگ ءِ در اُنت
 کشکاں پاد پر نیست اُنت
 پہ تئی شہاز ءِ مئے
 شپ گوں ماہ ءِ استالان
 پُڑستہ واب ءِ بے اوستیں
 کُمبے ءِ تھا بند اُنت
 سُهَب گوں چیدگ ءِ چہراں
 دُرنگے ءِ امان ءِ اُنت
 گُوستگیں خُمارانی رپتگیں نیادانی
 چم ءِ پونز ءِ برواناں
 تو پُتینکے ءِ پٹئے،
 من وتی دل ءِ کوچاں
 بے زبانیں گیابان ءِ
 چمّاں جُستے سَر رتکہ
 آس چینچو شیر کن بیت
 اَرس پرچا بچکندنت

ما شپ چو تگردء چیر کُنہ
ء مُرگاں جنگل پاءِ کُت

دل دریایے، اے دریاءِ
نور چٹولاں سانکل پاءِ کُت

بیا کہ ترا سئوتے کناں

اَنچیں دَریگے بوتگئے
 دَھرے مُجاں دُراہی دئیے
 مِسکانی تُنّیگے زَریت
 تو ژند بے گُواتِ وِژا
 شپ گون منا ھم نیاد بیت
 تو چو چراگۂ دَم برے
 نازبواں بُرمشیں پاد بکن
 بلے من نازینکے بہ باں
 تئی دردۂ بانزل پر کتہ
 من راجنۂ سَر گراں
 ارواہِ نیت کئیل بیت
 دریاءِ رنگۂ سَر رچاں
 لُٹٹانی کِسَمَتِ تپستہ
 بیا کہ ترا سئوتے کناں

بلے کہ شانیت آزماں پَش کپتگیں پیراں وتی
کُھسار پھریزنت مُدام مہنازیں انجیراں وتی

ہالے من پہ کئے اِشکناں پہ تو سلامے چوں بٹیت
تو کہ دگہ ہلکے شُتے من اچ مُجاں دیراں وتی

تو گوں متاھاں زندگئے ما پہ مڑاھاں مُرتگیں
تئی واجہ ءُ میراں وتی مئے زیارت ءُ پیراں وتی

چاڑے کہ شئیرے بیت سُریت، کئیپے کہ چماں شہم کنت
گنڈیت منا شپ بار دنت وaban ءُ تاهیراں وتی

آسءِ امانت تُران کنت راجے چہ ہلکاں در کپیت
کٹول انت کہ روچے سر کناں جنگجاء پدگیراں وتی

یَکِیْں وِپاءِ مِیتِگَءِ ھَنکِین مئے دور اَنت چِتھور
تو مہلباں گوں سُرِیتِگئے من گوں گماں پیراں وتی

وھدِءِ سُبکِ گامِیں کَلَم چے چے نبیسے پہ کئےء
دُم بُرتگیں مردِءِ کماں بیہال کنت تیراں وتی

چینکس اَناواریں دل ءِ ھیناریں کدّہ پُرتِگ اَنت
چاربت گوں اَرسیں دیدگاں شپ رتِکگیں شیراں وتی

من تہ ھمودا نِشتگاں نَعوبت منیر واٹر بکنت
گواچی کناں نازاں پہ تو درداں بدل زیراں وتی

اَندرۂ چراگے نیست دَنۂ ماہکانی اِنْت
 نِیتانی سئوگات اَنْت وِہدۂ مِہروانی اِنْت
 ماں ہزار بولیاں شِنگ بیت اِمروزۂ
 راز بَس ہمے مِہر اِنْت گپِ دو دِلانی اِنْت
 کَرۂ مَکتاباں نِندیت سَر دۂ گَرمۂ سَرید بیت
 اوستۂ لَنکُکِ ئے داشتہ واہگۂ کَسانی اِنْت
 پہ تو مئے اے اَرِواہۂ ماں نہ اِنْت پوہلنگے
 یل دئے داگیں بالادۂ نَعوبتۂ نِشانی اِنْت
 پدَر اِنْت ۂ اَنَدیم اِنْت پَہمیان ۂ سَہرا اِنْت
 زَندمانیۂ واب اِنْت وابۂ زَندمانی اِنْت
 شَیئرۂ زیمِریں جوئے شِنگ بیت اِمروزۂ
 واہگانی وِشو اِنْت دردۂ وِشِلسانی اِنْت

آرمانی ئیں تالہ تئی زھیراں ماں آمبازاں چننت
نیادانی کُلیں ساہت ءُ سالاں گوں مِگرازاں چننت

گیابان ہِپت پوشِ تہا شئیرانی مہرم نِشتگ آنت
دُنیاءِ وایں دمکے ءُ رُژنائیں آوازاں چننت

بستہ کپوتانی رمءِ شہرءِ سرا چو جمبرءِ
تُنیگ بنت آرساں ورنَت بے چاڑ بنت رازاں چننت

استالاں دورتر نِشتگ آنت ماہءِ چہ پیسر برکت آنت
ہمراہ اگازبگاں گُشے پُلّیت شپ سازاں چننت

جی پہ تئی کئیپِ کتاب درس اوں چناکاں وِنتگ آنت
مردم منیر راہءِ گُوزنت تاکان ءُ شیرازاں چننت

بیا کپوت نندین ء ساچیں پہ وتا یک موسمے
تو ملوریں بیگہء دل من زھیریں مردمے

چہ ہما روچء کہ تو اُتکئے ادا تھنائی انت
تو ہما روچء کہ ریتے من نہ دیستہ مردمے

زندگی یک سبڑکیں دمکے کہ ہردم تاب وارت
تُن آپء جنگلء رثوت آس سر بیت جھندمے

چہ تئی سدگنجیں مہراں زرتگ ء ازگاراں من
سُہبء سارتیں گواتی کولے بیگہء بیلء گمے

منی وتن

منی وتن!

گوں ہیر ء زاپرائیں نئوتیاں

پہ جنگلے ء سر گرئے

منا بہ زور گوں

من ایوکا ملور باں.

اے اُھد دیدگاں وتی

ماں اُرسی ترمپے ء

شہازگا بہ بیت

زمانگانی کوہ سازیں چیدگاں

رَمیز جیوگا بہ بنت،

چہ مہپرے چو مہلبانی باس ء درِ بئیت

منی توار آچ من گیشگا بہ بیت

منی وتن! منا بہ جیڑ

منا توار پر بکن.

من اِشکنہ
کہ شہراں رنگ ءُ روگنیں
کلوہ کُنہ ترا
منی وتَن! منا تو دل نہ بئے .

ماں دیدگانی نیمروچاں
نود بندگا بہ بنت
زَہیرواریں سینگِ
تئی آس گریوگا بہ بیت ترا
منا وتی نگاہِ کُورہء بہ شود
منی وتَن! منا بہ گرے .

چراگ تَند بَندگا بہ بنت
ءُ آپ زنگ پوشگا بہ بیت
منی وتَن! تو گیر بیا منا
منی وتَن! تئی ساز مودگا نہ اَنت
من زندگاں منا بہ زور گوں
من ایوکا مُلور باں .

آزگیں گیر ء مہلبیں کِسّہ

آزگیں گیر منی میراس اُنت
 نہ اے آزمان نہ جمبر نہ اے استال منی
 مہلبیں کِسّہ تئی باندات
 ھِچ نازینک نہ رنجیت پہ تو

زندگی مولدے ء زھیروک اُنت
 سُھب ء پیشانی ء کُرچکاں بوسیت
 چو مئے چمّانی گُناہانی وڑا
 ماں ھمک رنگ ء تھا ایر کپیت
 اُرس شنزان بنت ارواہ ء لداں
 زندے گرنچاں تئی مہپر بوجنت
 روچ لیٹان اُنت کُجام نیم ء رتوئے
 بیگہ ء دامن ء لشکر بوجنت
 لال ء یاکوتیں زھیراں بکشا
 دُرسیں ناسپتگیں بچکنداں بدئے
 کٹوش سر گپتہ بہ نادین ئے دَمے

جنگ بُنگیج بیت جمبر کاینت
 تو منا جیڑ ءُ گسر بو اچ وت
 من ترا گیراں پناہے چاراں
 اِنشَپی داراں تئی ہنکین ء
 ہاک پاداں اگن پَجّا بیاریت
 بلکیں استال منا دوست بہ بنت

بیا کہ شپاءِ در کائیں

نوں بیا کہ شپاءِ در کائیں
 اے کپّے کوہ اُنت دریاے
 آ نیمء شپءِ بے نوریں دل اُنت
 کُھسارء چلیمے نوک کُتہ
 ء ماہ پہ سورء سر گپتہ
 اے دریا ماہء آدینک اُنت
 گُیا بان گنوکیں دُنیا
 درتگیں جیگء بچکندے
 نوں دُرچکانء مُرگانی گِلگ
 چو کُنٹک پاداں مان اُتکنت
 کئے جُنزیت کئے مئے ہمراہ بیت
 اُمروز کہ کُوہنیں دیوالے
 تئی دردء دیوانگ تا زندء
 یک سِنگے چو وُھدء لیٹینیت
 من گوں وداراں پییم نہ بار
 تو گوں وت تا کد مُلما بے

بُیا او سَرگُوات ھیر ءُ بَنگانی
کَدّہ تُنیگ اَنت تئی مَلنگانی

چو زِرّہ مَسّت اَنت توکلیءِ گَم
چاڑ اَبَدِمان اَنت مِسکیں بَنگانی

تئی بدن راہءِ وِیتگیں کئیے
اِشک ھَنکین اِنت تئی مَلنگانی

”ق“

گُوات اَنّاگاہءِ مَتّ کنت کِشکءِ
کاریت اِھوالاں نوکیں جَنگانی

شپ و اَتکھ وتی کَرارِ پدءِ
اَگہ اَنت پَرچا مُرگ دُزنگانی

نِشتہ گوش دارنِت تا سَبا مرچی
نَالگان اَنگریں تُپَنگانی

شادھی شَھمے کہ سَگارِان اِنت
زند بدل بیت رِپک ءُ رَنگانی

تیر چو مُرگءِ دَرنگ بنت شاہاں
زہرگءِ گوں مہ جن پُلنگانی

ماہکاں کوهساراں ایر رچیت
دریا میراسِ انت روچءِ رنگانی

آس بیمے پہ روگنیں شہراں
تُن سیراپِ انت مئے نہنگانی

پُرس کئے پہ گُلامیءِ داریت
تُرس چے پُرشتگیں اَلنگانی

تاہتِ ءِ زکرِ جَنگجاءِ رتُونت
دردِ ہمگامِ بنتِ چَنگانی

پہ تو مئیتِ انتِ درامدیں گواتے
گُلمینِ زیبِ ءِ نامِ ءِ نَنگانی

چمّ ءِ ارواہِ مُنیرِ وامدارِ انت
نوداآتراپیں دُبیہءِ رنگانی

زمانگءِ گوں بہ سیلیتِ دلے بہ شوہازاں
یا مردمانی تھا مردمے بہ شوہازاں

یک اُمرے گُوستِ نِزاناں دلے تَلَبِ چے اِنْت؟
دگہ یک اُمرے تئی دُراہیے بہ شوہازاں

آ ماہ ایر کثیتِ ہر شپِ بلے نہ گیشاں من
آ پُلّ نئیلیتِ دگہ دُروشمے بشوہازاں

من وابِ گنداں زمانگِ ماں ہٹیکےءِ بَندِ اِنْت
من پادِ کایاں کہ دُروازگے بہ شوہازاں

اے شہرےءِ رنگِ تئی زیبائیءِ گُشاںءِ اِنْت
چوں شانتُلے من بہ باں جنگلے بہ شوہازاں

چہ پیئمِ سارتِ اِنْت دُرہیتِ گُواتِ بُرہنگیں بالاد
دلوں گُشیتِ پہ وتِ جَہندمے بہ شوہازاں

روچء کلوہے کئیت ء شپء ماہکان کنت
تئی گم اے زندگیء دگہ تامے مان کنت

تو بیگہء زھیراں کہ بندے ماں چادرء
دُرچکانء گوات نوکیں یہ شئیرے گُشان کنت

شہرء سرونء نالیت سروگانیں شانتلے
تئی تُرانگء کپیت مئے نامء گران کنت

بے مہری تئی آیتک کنت دمک ء دراں منی
ہڑامء نوددامُنیں کئپء زیان کنت

وہدے منیر رپتگیں دوستے یات کئیت
دم بُرتگیں چراگاں شپء ساہ مان کنت

آسءِ موسم پیڑاتہ دل تئی اِنت
ہئور سرونءِ اوشتاتہ دل تئی اِنت

ہورکیں کدہ بچکندنت نہ گُریٹ کننت
آرساں مارا چے داتہ دل تئی اِنت

آسءِ کئیپءِ کُلیں زمانگ مَسِت کُتہ
گُواتءِ گُیاباں بُن داتہ دل تئی اِنت

سازگر

ویتگیں سازِ چمّانی گم
 وھدے دُرچکانی چیرا کُوزیت
 مُرگ آگاہ نہ بنت
 زندہ رندا تَچان شپ نوں مینء شُتہ
 گُواتِ ارواہ دُرچکےء ٹالاں اڑیت
 سازگر تو منا جنگلء سَر کتہ
 ساھتے پیسرا
 اُچ وتی بے تواریء تاسے ترا داتگ اُت
 من کہ ھورکیں دستانی سِھرء
 پہ نامے شُھازان اِتاں
 مھر بے نامیں دردان پہ دستی سمارے نہ اِنت
 رنگان پوشاک نیست اِنت گُورا
 دردِ بَستار،
 شھرء شنگیں ھما کِسّہء دَزگھارء وڑا

کُونِیں بچکندے دِرتگیں ساہگے
روچے زئیمانے درمان کنت

سازگر، آسے ارمانے رنگے بہ دُس
اچ ترا، اچ تئی ساہگے
دُور اوشتاں سُچاں
زہر آسودگیں وابے مانرماں بوتگاں
زندے نیمسوئیں سترے ہمک اگڑی
من چو تائیت پھریز تہ

دَمکاں گوں پادینکے اڑیت

وہدے منا تو گیر بئے
دَمکاں گوں پادینکے اڑیت
آبریشمیں سُبھانی کٹوش
کُرام ءُ کِھیبانی سَبک

اے میتگانی رامگیں
کَبگاں پری وانیتنگ اَنت
تئی دُوری ءُ کشتہ منی
دل چہ بَہشتیں سینگ ءُ

روچے کہ تو ہمراہ اتے
راہاں کَلَمپوگ کَبَر اَتنت
من کہ گوں وَسواساں دل ءُ
وہدے چدا زَہر زُرَتگ اَت
مُرگاں گوں اَرسیں دیدگاں
داشت ءُ مکن کُرتہ منا
(تو کہ پہ دَرْمُلکاں رٹوئے
مہگونگ ءُ زہیراں مہ بر)
ہَنکین لال ءُ جَتّیں

ورنائیں دردانی دَوار
 مِسکانی ہیروپے گُوزات
 مَلّات ترا رنگانی ہار
 ساریں سرءِ ہوشءِ پُلّیت
 تئی ماہِ لکھانی ودار
 تھنائی ماہءِ داگ دنت
 بے وابی استالان کُشیت
 ما چہ کَباءِ پیسرا
 ریٹائیءِ گم پوشتہ
 مارا پِکیری زیب دنت
 دردانی سئوگاتے بدئے
 چہ جیڑگاں گیشیت وتی
 آسے کپوتے روک کنت
 ہورکیں دلءِ ویرانیءِ
 داریں سُرُوز ہم شئیر جنت
 دردے چو آسءِ روک بیت
 پہ بے تواری چوں گُوزیت
 بیوانکیءِ سارتیں لداں
 بیمءِ گُراگ ہنکیں کنت
 گیرانی آوارءِ بدل
 ہئی پہ پگرءِ لَنکُکاں

روچ چہ سگار اں بُرز بیت
 مہرانی بیہارِ ائوَز
 تُوئے چو کٹیپِء گیر بیت
 سر پہ مٹیاراں بُرز بنت
 پوشاک زیبیت جئوَزہاں
 مارتِ گنوکیں باتنِء
 دیستہ ملنگیں دیدگاں
 دیستہ ہزار رندا پہ تو
 اسپرِ سلامی بوتگِ اَنت
 تیراں تئی سینگ بوستہ
 زہماں ترا زیارت کُتہ
 اَنگہ منا تو گیر بئے
 دَمکاں گور پادینکے اُڑیت

چراگے دانکہ سہبء دارگی انت
وتی جندء تماشا چارگی انت

پدا تتی مہپرانی پیچاں واب انت
شپء دامن منا مان دارگی انت

بہ بیت درچکے، پدے، سنگے کہ ماہے
دلء را مرچی ایمان آرگی انت

کساں کن زیمیرء کندیلء وٹء
شپء را ہلوتے گوش دارگی انت

وتا من دز نہ کپتاں روچ نشتہ
بگش پہ تو دگہ چے آرگی انت

ہمے کہ دژمنان ہنکین کُرتنت
ہمے چماں گوں دوست ہم چارگی انت

مروچی گُوات چو شئیرے بُجانِ اِنْت
بگندئے بُلبلے شیزارگی اِنْت

اے آسءِ کَرَن مَٹیت چے دَرا بیت
مں چَمے آں منارا چارگی اِنْت

گوں گُواتِ بَہر بیت گوں نوداں شَنزیت
اے شَنگیں گَم منا نَزَّ آرگی اِنْت

نازینتہ سُهْب ۛ نئے کہ شپءِ زُلبِ گُوپَتگاں
دیرِ اِنْت کہ چہ بَہشتِءِ دَرءِ دَر نہ کپتگاں

اَچ تئی زھیرِءِ میتگِءِ دَر ہم دِیارِءِ بیت
مُرگاں مَنا توارِ کتہ مَن نہ رپتگاں

مَلّیت گمانی ہار نہ سوچیت زھیرِءِ آس
مَن تئے اَن ۛ تاسِءِ بُنِءِ پَشت کپتگاں

مِہرِءِ بدلِ نَسیب نہ بیت تئی زمانگِءِ
ہَمساہگیں دِیارانِ ۛ نَزیکیں ہپتگاں

چو مارِءِ پیچِ وارِتہ شپِءِ پہ مَنا مُنیر
وہدے چہ تئی گُمانِءِ جتا بوت ۛ وپتگاں

دلِ آدینکِ پلگارِگ شَمُشتہ
چراگانِ شہرِ دروازِگ شَمُشتہ

زبانِ نامِ تئی شہمیتِ آنچو
گُشے نازینکِے گوانزِگ شَمُشتہ

بلوچے آن سپرِ من گرنچِے بستہ
بگندے آپِ یا توشِگ شَمُشتہ

بہ درِ گیجِ تئییں چَمِے کِلیتاں
کہ مرچاں جمبرانِ گوارِگ شَمُشتہ

منی تہ وابِ بادیتہ زہیراں
شپِے ہمِ مرچی کوچندِگ شَمُشتہ

چُنیں شوہازِے ہلکِے ہلکِے گارِ انت
گُشے کِشکانِ تئی میتِگ شَمُشتہ

تو مرچی بلکیں گیشترِ زبیدارِے
بلے نوں دیدگانِ چارِگ شَمُشتہ

مُنیر تھنائِے کئیپِے رَجینتہ
کپوتے بوتگانِ نالِگ شَمُشتہ

شہرِ تئی دَمک توار اَنت مارا
نوں بلے پاد نئیارینت مارا

چَم بند اَنت ءِ سَپر آگاہ اَنت
ماہ ءِ اِستال مَہار اَنت مارا

تو وَ دوستے ئے پراموش بئے
دُژمن اوں پَچا نئیارینت مارا

چورہیں اوستِءِ تَسلّا اَرسے
گم تئی دستے سَمارینت مارا

چینچو پولنگ اَنت وِپاءِ دامن
چَم چراگانی نہ چارَنت مارا

آبیتکی

گوں وَا آس نئیارتہ پرچا
 دردِ اَنگار نہ برپِ جمبر
 سَبزُکین تَلِّءِ سرا
 مُرگے کہ مُرگی اَکسے
 چوں آبیتکیءِ وتی شہرِ تھا
 تہنا اِنْت
 گُواتی چَنکے،
 کہ گُشے دستِ کُتہ بادینتہ
 چیڑکے گام اگن روبرکتِ نیمَ بہ رٹوئے
 زند مُرگانی رَمے
 آپِ سرا لئیَبِءِ اِنْت
 مرچی بیگاہِ سَوادِ بَرورد
 ژندیں ارواہِ تھا
 زیمِرِ ہورکیں دَرپِ اِنْت
 بَس بے وانکیءِ زٹیمے
 کہ مُلوریءِ مُجاں اَندیمِ اِنْت
 مرچی آزمانِ ؤ زمینِ نُیامِ
 چمے ہستِ اِنْت نہ نِدارگ نہ کہ من

نہ توارے ء نہ دلگوشے
آبیتکی بے ردیت

کرنے ء رند گُشے
گوات پدا زندگ بوت
بے توارے بُت ء ساہ زرتہ
چم ءے بُرزا کُنت
داں کاگدے گوات ء گون انت
شینک ءے آپ بوتنت گُشے
شیشگیں چمانی تھا

اے کپودر،
اگن یک ہاکمے زوراکیں بہ بیت
وتی بے وانکی ء، درد ء
ء آبیتکی ء وتی

گندے پہ زور بہ بکشیت منا
گڑا من اوں ہما اولی سہتاں
سیہ بزیں لشکرے ء گون کیاں
کبرے جنگجاء پہ وت نامیناں

زند روکیں نازینکے دامنۂ سگارانی
آسۂ ساہگۂ سہزنت درد کوهسارانی

ہوردگاں بہ نزارِ اِت پُشتگیں کرارانی
آگہیۂ میراسِ اَنتِ وابِ شپخُمارانی

تُتے کُٹۂ نازینیتِ اوستۂ زُمیں دریا
دردِ دائمِ آگاہِ اَنتِ ہنئیۂیں تَلارانی

لَدتہ گوں مُرگانی ٹولیاں زُبانِ شئیِرۂ
دل پہ دانکےۂ رَہنِ اِنتِ ہلکۂ کِسہ کارانی

ماہ گوانزگے بوتہ سَنج گوانزگۂ بندے
آکیت چوں رُژنا اِنتِ شیرکنیں ودارانی

کٹوش چے تَسَلّا دنت آزمانِءِ گُریواسکیں
اَرس کنت ءِ میسینیت موزگان بہارانی

ماہ ءِ کلکشاں روکیں دنزے دامنِءِ مانت
تاب دنت دل وھدے راہءِ سَرمچارانی

لُنٹاں گِلھے بستہ نئے کہ پُر ماں چنکان اَنت
اَکس دیدگان نَکش اَنت سَتکگیں دیارانی

زہیرِ شام شہرِ سر نہ بوتہ
تئی گم کوہے ات جمبر نہ بوتہ

ہما ہدّے اے دل آسِ تھا کُت
داں چمّے آرس مئے گٹوہر نہ بوتہ

تئی زُلیپِ ساہگئے اِمروز وِش اِنْت
چرے ہنکینِ کس وائر نہ بوتہ

اے آسِ چوں شپِے دامن بہ دُکیت
چراگانی سُرپاں اَندر نہ بوتہ

مُنیر اے پُڑشتہ واییں مُرگ جیڑنت
کہ گم تئی کِسّھے آسر نہ بوتہ

گوں ہنئی ہیں سلا ماں گوں ذرہباتاں مہلبیں
اے شپ چہ مہروانے دیوانے لکتنہ

کئیپے کہ ما شہازتے مارا نہ دیستگ ہے
آج تئی خمارے دامنے کندانے لکتنہ

زمانگ پہ مہرِ گماں مہروانِ انت
دلے روک کتہ ما دیارے سُچانِ انت

کپوتانی ارساں دُعایے نہ وِنتہ
اِدا زندگی ہم چو کبرے نشانِ انت

کئے انت کہ تئی نُورِ رنگاں بہ شودیت
منی تُن چماں تلب کدّہاں انت

تیننگہ تئی بچکندِ گرنچے نہ بُتکہ
کسے موسُمانی دراں پیچ کنانِ انت

منی زندِ پاساں تئی گم زیمِرنیت
تئی پادِ پادینک اُہدِ زبانِ انت

بہشت

نہ پہ تو سرِ جنان نہ ساکِم باں
 من تئی مہپرے تارے تہ نئیاں
 گوات لوٹیت منا ہمراہ بہ کنت
 ایوک بیت
 ہئور تُکشیت کہ بہ گواریت،
 بلے تُنیگِ انت
 گوش رِہلانی سرا انت ء
 زُباں بے وانکِ انت
 چمّ درِیگانی دپءِ کشتگِ انت
 رنگے نہ بلیت
 تو منی ہستیءِ زیبائی ئے
 نہ پہ من راہ نہ منزل نہ درے
 بس تئی یات کئیت ء توکل بیت
 سرِ گراں زندءِ تہاریں کشکاں
 من نَزاناں منی چاریں نیماں
 دُرچک اوشتاتہ کئی وداری انت

من نراناں کہ اے ماہِ ڈیوا
 کئے ۛ چارراہے ۛ یل دات ۛ شتہ
 بس ہمے وھدے کہ موسمِ مئییت
 اُنچیں کئیے،
 چو کپوتانی رَمۛ تالاں بیت
 من مَلامت باں اگن گیرِ مئیائے تو منا
 رنگ وھدے تئی ساچانیت دُرھیں راہ ۛ دَراں
 من وتی آس ۛ تھا ایمن باں
 میزان میزانۛ بَہشتے منی اُتراپۛ رُدیت
 میزان میزانۛ تئی زیبائی پہ من ایر کپییت

مَسْتِ تَرانگے

من گوں اے نثوبتِ موالیٰ ئیں
 نِشتگان سارتیں جوئے لَمبِ
 گوں اُمْلانی مِہلبیں دُروتان
 بَنگ گوٹان ءُ زہیر پالایاں
 مَسْتِ ہَنکینِ گم سلامت بات

★

زہرگانی کِلِیٹِ گاریں پولگ کِپنت
 دوستے ءُ ہاترا دوست روَلگ کِپنت
 ہاکِ دردِ پہ اُرسے چوں دَرماں کنٹے
 اُچ وِتا دُور بئے پہ کئے اَرماں کنٹے
 بِل بہ گیشاں چہ کُوہنیں مَلارِے وتی
 گوش داراں دمانے توارِے وتی
 مَسْتِ ہَنکین تئی گوانک جنت دائمِے

ہما زہیرِ مہلبیں گواچیء منا زیمرے پتا بدئے
پرے دُوریں راہِ تہاریاں وتی اَرس ترمیے کما بدئے

وتی تْنِ بُنڑھاں پدِ جَنان من گِسرِ کپاں تتی دیدگاں
تتی مہپراں گوں دُچار بنت منی سُھبِ نوداں رَزا بدئے

دلِ تپِ سَرپتگیں زُرتگاں من وتا چہ دیرِ انتِ دَرآمدان
تتی دلِ گُشیت تہ دُعا بکن تتی دلِ گُشیت تہ دَوا بدئے

وتی موسُماں گوں سپرِ کنان ہما راہِ ءُ کشکاں اگنِ گُوزئے
بچارِ کپتگِ انتِ ماں گمِءِ جَساں دلِءِ نوکیں رنگے پدا بدئے

چو سُرورِءِ زِلّٰءِ مُلورِ بیتِ چو مُریدِءِ داگِ دنتِ واہگاں
وتی تُرانگانی اے موسُمِءِ ادا دُرچکےءِ را گُورا بدئے

منا پلِ ترارا شُہازاں من، منا بلِ کہ ہر دَماں گارِ باں
اے دلِءِ گنوکیں بہ زورِ منی دُرھیں کِشکِ ءُ دَمکاں پتا بدئے

اے درپء مہرگ مان پرشنت
مردم کہ کپیت پئیمان پرشنت

تو دریایے من تئیگاں
تئی چٹول منا پیچان پرشنت

”ق“

ہر راہء سرا دل سودا بیت
ہر دمکء تھا ایمان پرشنت

اے ویرانگ کہ نیادی بنت
ہر دستء دلء انسان پرشنت

وتی زیدء کربان پھریز ات
ھیروپ بہ کنت اومان پرشنت

تیرانی دُردء بیت اُھد بدل
زہمانی زہاں دیوان پرشنت

داں آزات انت تئی درد وتن
زندانء تھا زندان پرشنت

پربند

گمانی سازِ شیرکنی تہ بے تواری اِنْت
 بچارِ جنگلانی ایوکی
 چو کُوھنیں شاہے ۽ پُرشیت
 ۽ واییں مُرگاں بال دنت
 زی چدا من گُوستگاں
 منارا گُوستگیں شپِ بشارتانی سُرپتگیں کلوه
 اوں گون اِنتن ماں واییں دیدگاں
 منا زروکیں مہپرائی تابے ۽ کہ ساہگِ سلاہ جتہ
 تہ شیشگانی چٹول پُرشتگ اِنْت
 گمانی موم آپ بوتگ اِنْت
 ہما منان کہ اندرۂ منی
 چو نود کسے شنزگ اِنْت
 کسے اے ماہِ چارکے اگن منا بہ دنت
 من اُھد ۽ زندمانِ کِسہۂ
 دگہ دریگے ۽ دپۂ کِشاں
 بَلَنْتِ بِلے زئیم روژنائیۂ
 ۽ گواتِ کَشگِ بِلے مٹ بیت
 دَرآمدے توار کنت دلۂ
 گمانی سازِ شیرکنی بُجیت بے تواریۂ

دل ہمراہ نہ گم بیلی

واب چہ استالان کائنت
ایر کپنت دُرچکانی سرا
مُرگ ایش شُدیکیں ایر برنت

اوماں دُزنگ اَنت دیدوکان
دل ہمراہ نہ گم بیلی
تہنائی تَندے سازان اِنت
دیدگ کانچییں زندان اَنت
اَرواہ گُواتِ پاہویے
مردم تَہنا پَش کپتہ
مُرگان موسُم بَہر کُنتت
کسے واب اِنت نہ آگاہ
پیچاں مِسکیں مَلگورِے
آہواں شپ گار کُنہ
دَمکان شَہمیں بچکندِے
روچ چراگان دَر گیتکہ

مَہری راہءِ بیہالِ اِنْت
زہیراں جاہے پربِیت
کِشکاں ڈاہے گوں کپتہ
ہرکس و تسرِ جُزبانِ اِنْت